

Zamyšlení o bílých závějích...

Tento příběh – který vyprávím – se stal asi tak před 15 roky...

...Sněhová nadílka je v celém mrazivém regionu krásně čistá, bílá. Poznenáhlu přibývá světla, den se začíná prodlužovat. Přísloví „na Hromnice o hodinu více“ je pravdivé...

Letošní zima dává zabrat silničářům, řidičům, ale pro milovníky bílé stopy jsou přímo ideální podmínky hned za „humny“. Jedeme s vnučkou na Suchém pěkně z kopce ve vyjeté stopě, proti nám šlape větší skupinka. Vnučka volá:

„Babičko, mám vykolejit?“

Usmívám se roztomilému výrazu...

„Nemusíš, kdo jede ve stopě a rychleji, měl by mít přednost...“

Ale sama trnu, jak setkání dopadne. Lyžaři proti nám skutečně dávají přednost, usmívají se a zdraví.

Ano, v čisté a zasněžené přírodě nemůže být ani jinak než vzájemná ohleduplnost, vlídnost a laskavost...

Další den jedeme autobusem přes několik vesnic. Vidíme obrovské sněhuláky, koule převeliké ozdobené chvojím, kbelíky od barev, obalené vybuchlými rachejtlemi a dozdobené jinými věcmi – velké průchozí sněhové bunkry, obrovské sněhové bariéry. Domečky v některých vesnicích nejsou pro změnu ani vidět pod vysokými hromadami odházeného sněhu. V jedné zatáčce stojí na sněhu srnka a upřeně nás pozoruje.

Tentokrát vnuk – pětiletý se ptá:

„Babičko, ta srna je přibitá?“

Pohádková dětská otázka...

Já na ni – To je přímo dar a velebnost Boží přírody, tak to zde hezky působí i na zvířátka, že se nebojí...

Takže si dobře vychutnáváme sněhovou nadílku, někde vydrží déle, jinde je z ní brzy jen rozmáčená načernalá sněhová hmota. Ale děti využívají každé chvílky na sněhu – boby, lyže, sánky, brusle, lopaty – využívají všeho dostupného. Tatínek jim vyrobil ze tří prkének malý, dětský pluh – takže i protahují chodníček, staví sněhuláky a tak není divu, že mnohý předškolák onemocní. To se stalo i u nás a já jsem „jen“ uvázaná u nemocného vnoučka. Nemá horečku, jen rýmu a kašel. Hrajeme si doma, občas mu donesu na pekáči trochu sněhu, abych mu postavila malého sněhuláčka přímo v pokojíčku, nebo mu dovolím si svůj malý výtvar stavět třeba na misce v rukavicích na koberci – učíme se písmenka, říkanky, vymýšlíme pohádky. Tu mi vnuk řekne:

„Babičko, teď ti předvedu pohádku já...“, vezme CD a dá do přehrávače a už se místností line nádherný hlas předních herců, kteří vyprávějí pohádku Princ Bajaja.

A vnuk mi říká: „Tuto pohádku mám ze všech nejraději, zvítězí v ní dobro...“

Zaposlouchávám se s ním znovu do melodiky ztvárněné pohádky a myslím si, kéž by vše na světě tak dobře dopadlo a všem dětem se dařilo moc a moc dobře. A to by byly ty nejkrásnější dny pro všechny děti, které začínají žít. A my jim můžeme přát jen šťastné další a další dny...

...Chtěla bych ještě napsat vzpomínku na zimy mého dětství – narodila jsem se rok po válce...

Ty dřívější zimy byly všechny hodně mrazivé i zasněžené – přímo Ladovsky pohádkové. Snad jsme nemuseli mít v některých oknech ani záclony, ten kouzelník mráz vždy vytvořil ty nejkrásnější ornamenty na oknech a naše dětské oči je všechny obdivovaly. A jestli jsme se chtěli podívat jak je venku, tak jsme si museli kolečko pro oči hezky na okně pěkně „vydýchat“.

Když jsme šli ze školy kolem pěkně uklouzaného kopečku, tak nám stačilo položit školní tašku na začátek klouzačky a už jsme se na ní vozili – to byly naše boby. Tehdy bývaly školní tašky lehčí, ne jako dnes - kdy prvňáčci málem nemohou tašku unést, co tam mají věci. Ale tašky vydržely moc let, dědili je i mladší sourozenci a rodiče si snad při vší práci ani nepovšimli, že jsou odřené...

Na osvěžení nám visely ze střech domečků dlouhé, lesklé rampouchy – všechny děti je rády olamovaly a lízaly, tak jako nám všem chutnal obyčejný bílý čistý sníh – neznali jsme plastové láhve s vodou...

Ovšem někdo měl na destičce připevněné na pevně staré brusle a tomu to fičelo daleko víc. Někdo jiný měl sáňky, které se půjčovaly – na kopečku jsme vydrželi jezdit až do tmy...

Když byl na rybníku led, tak se nasadily na „komisňáky“ brusle na kličku, které se také půjčovaly a už se ladně projíždělo... Stavba sněhuláků a bunkrů – to byla také ta nejlepší zábava i to obyčejné koulování...

A když už led trochu povoloval a na rybníce se vytvořily kry, tak jsme je jako „dobyvatelé moří“ přeskakovali z jedné na druhou. I stalo se, že můj mladší bratr spadl z „kry“ do mělkého rybníka, ihned jsem s ním běžela k babičce na výměnek a to ho ráda „vysušila a nasýtla“ - aby nebyl od rodičů bit. Ale při vzpomínce na tu bílou a zasněženou vesničku mi přichází jediná myšlenka:

... Kde je čisté srdce, tam jsou čisté oči – pohled, cit – tam je čistá mysl ...